

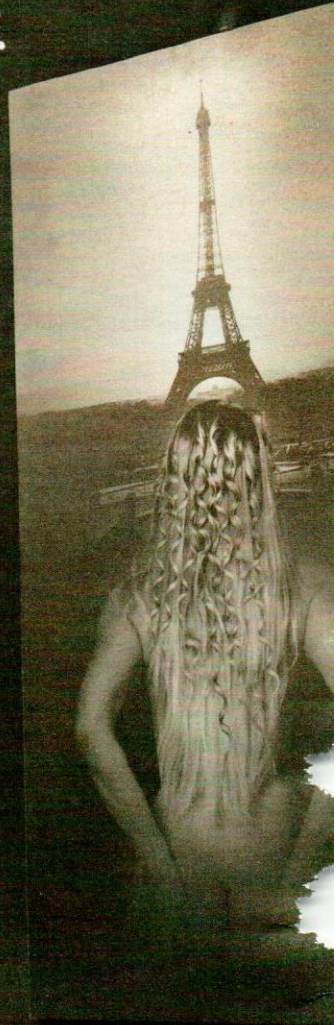
Moje tři cesty

Jan Hrušínský

Zakladatel a majitel pražské společnosti Divadlo Na Jezerce je na svých cestách ovlivněný svojí profesí i cestovatelskými touhami svých dětí.

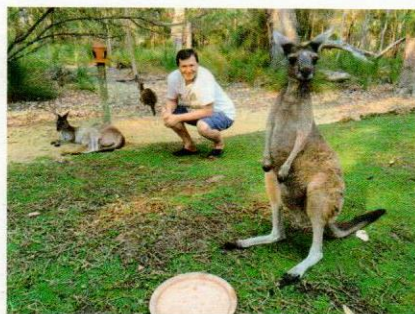
Jen kdyby Jan Hrušínský jezdil na divadelní zájezdy, kterých mimochodem ročně absolvuje kolem 90, mohl by se počítat mezi cestovatele. Za diváky míří spolu se svými hereckými kolegy po českých jevištích, na Slovensko, zavítá i do Vídně a aktuálně jedná o zájezdu divadla do Tel Avivu a Jeruzaléma. Tam by rád představil hru Shylock, která míří proti antisemitismu. K divadelním cestám je ovšem třeba přičíst ještě výpravy za dětmi do zahraničí a především do jižních Čech. S tímto regionem je rod Hrušínských úzce spjat už několik generací.

„Moje babička a dědeček měli divadelní společnost, se kterou jezdili po jižních Čechách. Navíc se v tomto regionu seznámili moji rodiče, a když v místě prvního rande postavili chatu, strávil jsem tam dětství,“ vzpomíná Hrušínský na prázdniny a víkendy v Plané nad Lužnicí. A do Jihočeského kraje se vrátil i jako dospělý, mezi Jindřichovým Hradcem a Třeboní si pořídil statek. „Tam nyní trávíme většinu volných chvil a idealizujeme si, že jednou i stáří. Je hezké o tom snít, ale nevím, zda k tomu opravdu dojde,“ naznačuje, že zatím divadlo jeho i manželku Miluši Hrušínskou plně zaměstnává. Příští rok už budou na Jezerce 15 let. „Stojíme na vlastních nohách a už mě docela bolí kvůli nerovným podmínkám v podnikání, které se rok od roku zhoršují.“

Austrálie: Park v Perthu má krásné město

Když Jan Hrušínský popisuje, kde všude po světě jeho děti pobývají, má pro to výstižnou charakteristiku, že nad jeho rodinou slunce nezapadá. Dcera je v USA a syn v Austrálii. „Když chceme mluvit se všemi najednou, je to obtížné. Někdo má ráno, někdo půlnoc a někdo večer,“ miní. Za synem, kterého vyženil, ale vychoval od malička, byl v Austrálii letos v lednu poprvé. Přitom tam žije už téměř 10 let. Odjel na roční jazykový kurz do Perthu, kde se seznámil s dívkou z Prahy a už tam zůstal. Pár let se pokusil žít v Česku, ale opět se do Austrálie vrátil. „Za stejnou práci tady vydělali mladí manželé asi čtvrtinu

toho, co v Austrálii. Navíc tvrdí, že jsou tam na sebe lidé vídnější, víc se na sebe usmívají než tady. Podmínky pro život, ochota okolí jsou na lehce vyšší úrovni než u nás,“ porovnává majitel známého pražského divadla i politiky. „Syn tvrdí, že v Austrálii kandidují politici proto, aby zemi pomohli, zatímco u nás, aby pomohli sobě.“ Má-li Jan Hrušínský mluvit za sebe, co jeho v Austrálii letos během dvoutýdenního pobytu nadchlo, pak dlouho neváhá a dostane se na své oblíbené parky. Ať totiž zamíří v cizině kamkoli, vždy se jde projít do parků. „V Perthu jsem měl dojem, že město leží v parku, že ten park má krásné město. Myslím si, že si Australané přírody váží víc než většina Evropanů.“

USA: Hledá divadelní hru

Hrušínského dcera studuje ve Filadelfii Institut grafického designu, na kterém by měla příští rok promovat. Takže to je jedna z cest, která je před Janem a Miluší Hrušínskými. „Těšíme se. Je hezké, když je něco před vámi, na co se můžete těšit,“ miní Jan s tím, že i dcera v zahraničí zřejmě nějakou dobu zůstane. Doufá, že ne natrvalo. Do USA příští rok nepoletí poprvé, už tam několikrát byl a určitě se zastaví v New Yorku, který je jeho srdci blízký. „Je to taková esence svobody, která je cítit i ve vzduchu. Lidé, kteří tam žijí, mají jistě také spousty trápení, ale je tam dobrý stupeň svobody, ke kterému kdybychom jednou došli, tak by to bylo krásné.“ Kromě toho se Hrušínskému líbí, že v USA de facto potkává celý svět. „Američané jsou všichni imigranti, všichni jsou odněkud,“ usmívá se herec. Když v New Yorku pobývá, navštíví muzea, má rád MoMa a Guggenheimovo muzeum, určitě prý nevynechá procházky Central Parkem a po Times Square, snaží se

poznávat místní lidi a samozřejmě i divadla. Většinu cest jak do New Yorku, tak i třeba do Londýna propojuje se svojí profesí. „Koukám, co hrají v divadlech, protože hledáme, zda neobjevíme nějakou hru, která by byla schopná přenosu k nám a ještě se v tuzemsku nehrála. Zatím jsem tam žádnou hru neobjevil, takže tam musím ještě jezdit.“

Rakousko: Jak ve Vídni potkal Havla

Vídeň je podle Hrušínského podobná Praze, kdyby tu nějaký čas neformovali komunisté. Ani náhodou město nevnímá jako cizinu. Třeba jen kvůli tomu, že na každém kroku potkává jména jako Cermak či Procházka, že vídeňský řízek chutná jako pražský, že Rakousko-Uhersko neměli naši předci bourat. Takže historicky se Češi podle herce musí cítit ve Vídni jako v Praze a sám Hrušínský tam má i přátele. Hlavně z doby, kdy pracoval pro ORF. Točil hraný polodokument o období mezi pražským jarem a srpnem 1968. „Byl to pohled viděný rakouskýma očima, což bylo velmi zajímavé. V zahraničí vzbudil film velkou pozornost,“ vzpomíná, že na natáčení dojížděl vlakem a cestou se učil texty. V současné době, kromě divadelních zájezdů, zajiždí do Vídně tak dvakrát ročně autem na prodloužený víkend. Začátkem října byl s manželkou ve Vídni naposledy. „Jeli jsme do galerie Albertina a vedle byla v divadelním muzeu výstava o hrách Václava Havla, která potrvá až do dubna 2017. Přijeli jsme, přišlo a všude byly plakáty a fotografie Havla, což bylo krásné.“ Při téhle cestovatelské vzpomínce to Hrušínskému nedá, aby nezavzpomínal na to, jak před 30 roky bylo těžké cestovat. „Žil jsem 40 let v zemi, kde když jste chtěli jet do Vídně na kávu, tak vás zastřelili. Moc doufám, že se tahle doba už nevrátí.“

